

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκταυτοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγκασμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Σεπτεμβρίου 1896

Ἔτος 18^{ον}.—Ἀριθ. 36

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 265)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

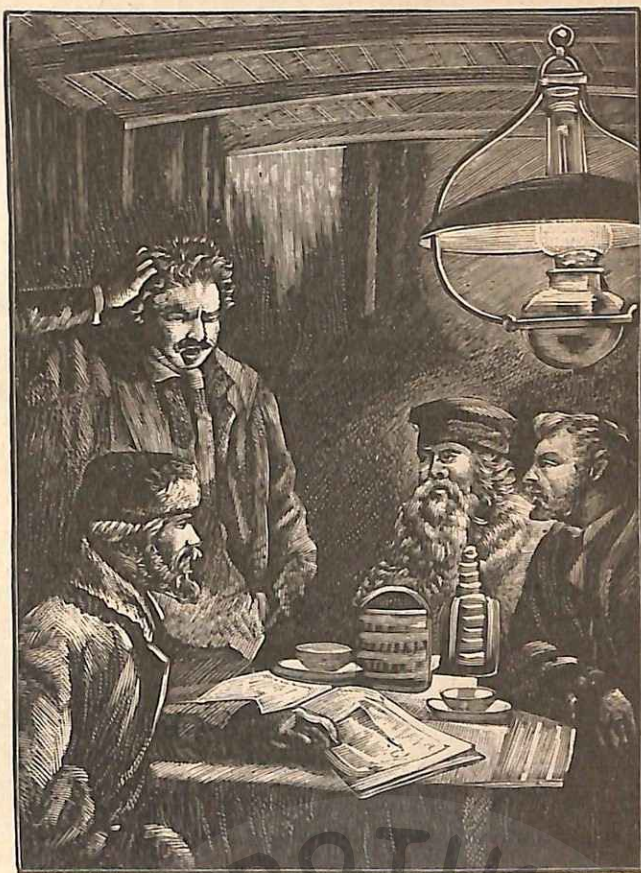
ΕΝ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ

Τοιχύτη ἡ θέσις τοῦ κ. Σεργίου καὶ τῶν συνταξιδιωτῶν του τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1868. Ἦδη ἀρκοῦντως δεσινῇ, ὡς ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας των, ἐδεινούτο ἀκόμη περισσότερον ὡς ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ Ὀρτικ καὶ τοῦ Χίρσεφ. Τίς οἶδε μήπως οἱ κακοῦργοι ἐκεῖνοι δὲν ἤθελον ζητήσῃ νὰ ἐπωρελθοῦν ἐκ τῆς ἀπρόπτου ἐκείνης συναντήσεως; Εὐτυχῶς ἡγνόουν ὅτι ὁ ταξιδιώτης, κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ ὁποῖου εἶχον ἀποπειραθῇ ἐπὶ τῶν ἀλασκανικῶν συνόρων ἥτο ὁ πολιτικὸς κατάδικος κόμης Ναρκίνης. Ἄλλως, ἂν το ἤξευραν, δὲν θὰ ἐδίσταζαν βεβαίως νὰ τον ἐκδιώσουν ἡ καὶ νὰ τον προδώσουν εἰς τὰς ρωσσικὰς ἀρχάς, ἀντὶ ἀμνηστείας ἢ ἀμοιβῆς. Ἀλλοίμονον ἂν ἡ τύχη τοῖς ἀπεκάλυπτε τώρα τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον μόνον οἱ σύζυγοι Κασκαμπέλ ἐγνώριζον!

Ἐν τούτοις ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ ἐξηκολούθουν νὰ ζῶσι χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἂν καὶ εἶχον ἀπόφασιν, τυχοῦσης εὐκαιρίας, νὰ συνεργασθῶσι μετὰ τοῦ Σεργίου πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας των. Τὸ βέβαιον ἦτο, ὅτι διαρκούντων τοῦ πολικοῦ ἐκεῖνου χειμῶνος, δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπιχειρήσουν τίποτε. Τὸ φύχος εἶχε γίνῃ τὸσον δριμύ, ὥστε ὁ ὑγρὸς ἀήρ, ὁ ἐξερχόμενος διὰ τῆς ἐκπνοῆς, ἐπάγωνεν ἀμέσως. Ἡ Κορνηλία καὶ ἡ Ναπολέαινα δὲν ἐτόλμουν πλέον νὰ ἐξέλθουν ἐκ τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας». Φαντάζεσθε λοιπὸν πόσον αἱ ἀνήλιοι ἐκείναι ἡμέραι ἢ μᾶλλον αἱ σχεδὸν εἰκοσιτετράωροι νύκτες τοῖς ἐφαίνοντο ἀτελεῖσθαι!

Ἡ Καγέττη ὅμως, συνηθισμένη εἰς τοὺς χειμῶνας τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἠδύνατο νὰ ψηφᾷ τὸ ὑπαιθρον, ὅπως ἄλλως τε καὶ αἱ ἐγγῶροι γυναῖκες. Ὁ κ. Σέργιος, ὁ Κασκαμπέλ, οἱ δύο του υἱοὶ

καὶ ὁ Μακρολέλεκας, τυλιγμένοι μὲ τὰς χονδρὰς γούνας των, ἔκαμνον καθ' ἡμέραν τὴν πρὸς τὸν Τσοῦ-Τσοῦ ὑποχρεωτικὴν ἐπίσκεψιν καθὼς καὶ οἱ δύο ρῶσσοι ναῦται, εἰς τοὺς ὁποῖους εἶχον δώσῃ θερμὰ σκεπάσματα. Οὕτω παρήρχοντο αἱ ἡμέραι καὶ αἱ ἐβδομάδες μόνοι, ἀνιαραί, ἀνυπόφοροι. Ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ δὲν ἠδύνατο οὔτε καὶ νὰ γυμνάζεται, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔκαμνε τὸν θιασάρχην νάνησυχῇ ὡς πρὸς τὸν θρίαμβον τοῦ θιάσου ἐν Πέρμῳ, τὸν ὁποῖον τόσοι ὄνειροπόλοι. Ἄλλ' ὁ κ. Σέργιος δὲν ἤθελε νὰ μένουν ἐντελῶς ἀργοί. Καὶ ἐχρησιμοποιοῖε τὰς σκοτεινὰς ἐκεῖνας ὥρας, συγκαλῶν περὶ αὐτὸν τοὺς ἐνόικους τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας» καὶ διηγούμενος κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἱστορίας διδακτικὰς καὶ ἀνέκδοτα. Εἰς ἀνταπόδοσιν ὁ Κασκαμπέλ ἠθέλησε νὰ τον διδάξῃ μερικὰ ταχυδακτυ-

«Καὶ ἔτριβε τὴν κεφαλὴν μέχρι ἀποσπάσεως τῶν τριχῶν»
(Σελ. 282, στήλ. 6^η.)

λουργικὰ παίγνια, —εἴτι χάριν διασκέδα-
σεως, καθὼς ἔλεγεν. Ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ καὶ
τοῦτο δὲν ἦτο ἐντελὲς περιττόν, ἂν ποτε
θὰ ἠναγκάζετο ὁ Σέργιος νὰ προσποιη-
θῇ πραγματικῶς τὸν σαλτιμπάγκον, πρὸς
ἐξαπάτησιν τῆς ρωσσικῆς ἀστυνομίας. Ὁ
δὲ Γιάννης κατεγίνετο ὁλονὲν εἰς τὸ νὰ
συμπληρώσῃ τὴν ἀγωγὴν τῆς νεαρᾶς ἰν-
δῆς. Ἡ μαθήτρια ἐγυμνάζετο εἰς τὴν ἀ-
νάγνωσιν καὶ εἰς τὴν γραφὴν, χάρις δὲ εἰς
τὴν πραγματικῶς ἐκτακτὸν εὐφυΐαν της καὶ
εἰς τὸν ζῆλον τοῦ καλοῦ δασκάλου, ἔκαμνε
λαμπρὰς προόδους. Ἀρὰ γε ὁ Γιάννης,
ὁ καλὸς αὐτὸς νέος, ὁ ἀγαπῶν τόσοι τὴν
μελέτην, ὁ προικισμένος μὲ τόσα προ-
τερήματα, θὰ ἦτο πάντοτε πτωχὸς τα-
χυδακτυλογράφος, χωρὶς ποτε νὰ κατορ-
θῶσιν νὰ ὑψωθῇ εἰς ἀνωτέραν κοινωνικὴν

τάξιν; Τοῦτο ἦτο μυστικόν τοῦ μελ-
λοντος· ποῖον δὲ μέλλον ἐπεφυλάσσετο
εἰς τὴν δυστυχῇ αὐτὴν οἰκογένειαν, αἰχ-
μάλωτον, εἰς τὴν ἐξουσίαν ἀγρίας φυ-
λῆς, εἰς τὰ πέρατα τοῦ γνωστοῦ κόσμου;

Τῷ ὄντι ὁ Τσοῦ-Τσοῦ δὲν ἐφαίνετο
διατεθειμένος νὰ κάμῃ καμμίαν συγκα-
τάβασιν. Χωρὶς λῦτρα οὐδέποτε θὰ ἄ-
φινε τοὺς αἰχμαλώτους του· οὔτε ὑπῆρ-
χε καμμία ἐλπίς ὅτι θὰ τοῖς ἤρχετο βο-
ήθεια ἐξωθεν. Καὶ πῶς θὰ κατόρθωναν
ἐπὶ τέλους νὰ εὐρουν τὰ χρήματα, τὰ
ὁποῖα ἐζητεῖ ὁ ἀπληστος ἀρχηγός;

Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι οἱ Κασκαμπέλ
κατεῖχον ἤδη ἓνα θησαυρὸν — χωρὶς νὰ
το γνωρίζουν· τὸν χρυσίτην, τὸν περι-
φημον ἐκεῖνον χάλικον τοῦ μικροῦ Ἀλέ-
κου, περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ὁποῖου αὐτοὺς

τουλάχιστον δεν είχε καμμίαν ἀμφιβολίαν. Ὅσακις δὲν τον ἐδλεπε κανεὶς, τὸν ἐξήγγεν' ἐκ τῆς κρύπτης του, τὸν ἐκάρωνε, τὸν ἔτριβε, τὸν ἐστίλβανε. Βεβαίως προκειμένου νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν οἰκογένειάν του, δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ τον θυσιάσῃ. Ἀλλ' ἄρ' ἀγὰρ ὁ Τσοῦ-Τσοῦν θὰ ἐδέχετο ἀντὶ χρημάτων ἐν τεμάχιον χρυσοῦ ὑπὸ μορφήν χάλικος; Διὰ τοῦτο τὸν ἐφύλαττεν ὁ Ἀλέκος, ἕως οὗ ἤθελον ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου, κατὰ τὴν ἀρχικὴν του ιδέαν, θὰ τον ἀντήλασσε μὲ χρυσὰ νομίσματα, τὰ ὅποια θὰν ἐπλήρουν τὰ ἐν Ἀμερικῇ κλαπέντα δολλάρια...

Ἀλλὰ πότε τελοσπάντων θὰ ἐπέστρεφον εἰς τὴν Εὐρώπην; Δὲν ἐφαίνετο πολὺ νὰ ἐπλησίαζεν ὁ καιρὸς. Τοῦτο ἀνῆσχύει προπάντων τοὺς δύο ἐκείνους κακούργους, τοὺς ὁποίους ἡ κακὴ τύχη εἶχε φέρῃ πάλιν ἀπέναντι τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ.

Μίαν ἡμέραν — τὴν 23 Ἰανουαρίου, ὁ Ὀρτικ μετέβη εἰς τὴν Εὐδρόμου Οἰκίαν διὰ νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὸν κ. Σέργιον, τὸν Γιάννην καὶ τὸν πατέρα του περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς των. Ὁ σκοπὸς του ἦτο τῷ ὄντι νὰ μάθῃ τί ἐσκέπτοντο νὰ κάμουν οἱ αἰχμάλωτοι, ἐν ᾗ περιπτώσει ὁ Τσοῦ-Τσοῦν τοῖς ἐπέτρεπε νὰ πέλθουν ἐκ τῆς νήσου Κοτελνγῆ.

«Κύριε Σέργιε — ἠρώτησεν ἐν πρώτοις, — ὅταν ἀνεχωρήσατε ἀπὸ τὸ Πόρτ-Κλαράνς εἶχατε σκοπὸν νὰ διαχειμάσατε εἰς τὴν Σιβηρίαν;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος. Ὁ σκοπὸς μας ἦτο νὰ φθάσωμεν εἰς κανὲν χωρίον καὶ νὰ καθήσωμεν ἐκεῖ μέχρι τῆς ἀνοιξέως. Διὰ τὴν μ' ἐρωτᾶς, Ὀρτικ;

— Διότι ἤθελα νὰ μάθω ἂν σκέπτεσθε νὰ ἐξακολουθήσετε τὸ πρῶτόν σας δρομολόγιον, ἂν οἱ ἰθαγενεῖς συγκατατεθοῦν νὰ σας ἀφήσουν ἐλευθέρους.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ κ. Σέργιος. Πρὸς τί νὰ παρατείνωμεν τὸ ταξίδιον; Καλλίτερον θὰ ἦτο, κατὰ τὴν γνώμην μου, νὰ διευθυνοῦμεν ἀμέσως πρὸς τὰ ρωσσικὰ σύνορα, ὥστε νὰ φθάσωμεν εἰς καμμίαν διόδον τῶν Οὐραλίων.

— Δηλαδή εἰς τὰ βόρεια τῆς ὁροσειρᾶς;

— Ἀκριβῶς. Εἶνε ὁ συντομώτερος δρόμος διὰ τῶν στεππῶν.

— Μὲ τὴν ἁμαξάν, κύριε Σέργιε; ὑπέλαβεν ὁ Ὀρτικ ἢ μήπως θὰ τὴν ἀφήσετε ἐδῶ;

Ὁ Κασκαμπέλ ἐνόησε τὴν ἐρώτησιν καὶ ἔσπευσε νὰποκριθῇ:

«Τί λέτε, καλέ! Νὰφύσωμεν τὴν Εὐδρόμου Οἰκίαν; Ποτέ! Θὰ κάμω ὅ,τι ἡμπορέσω νὰ εὕρω ζῶα διὰ νὰ τὴν ζεῦξωμεν...

— Ἐχετε κανὲν σχέδιον; ἠρώτησεν ὁ Σέργιος.

— Ὅλωςδιόλου. Ἡ Κορνηλία ὅμως με διαβεβαίονει ὅλον ἐν ὅτι θὰ μου ἔλθῃ κανένα καὶ ἡ Κορνηλία, ξεύρετε, δὲν ἀπατάται ποτέ! Ἀ, ἡ γυναῖκά μου μὲ ξεύρει καλά, κύριε Σέργιε!

Πάντοτε ὁ ἴδιος ὁ θαυμαστὸς αὐτὸς Καῖσαρ Κασκαμπέλ, πάντοτε πιστεύων εἰς τὸν ἀστέρα του καὶ μὴ δυνάμενος νὰ φαντασθῇ ὅτι τέσσαρες Γάλλοι καὶ τρεῖς Ρῶσοι δὲν θὰ ἔκαμναν καλὰ ἓνα παλῆο-Τσοῦ-Τσοῦν!

Ὁ κ. Σέργιος διηρμήνευσε πρὸς τὸν Ὀρτικ τὴν γνώμην τοῦ Κασκαμπέλ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας» Ἀδιὰ νὰ πάρετε ὅμως μαζί σας καὶ τὴν ἁμαξάν, εἶπεν ὁ ρῶσος ναύτης, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφαίνετο ἐπιδοκιμάζων τὸ σχέδιον, θὰ σας χρειασθοῦν ρέννοι.

— Βεβαίως.

— Καὶ νομίζετε ὅτι θὰ σας δώσῃ ὁ Τσοῦ-Τσοῦν;

— Νομίζω ὅτι ὁ κ. Κασκαμπέλ θὰ εὕρῃ τρόπον νὰ τον ἐξαναγκάσῃ.

— Καὶ τότε θὰ ζητήσετε νὰ φθάσατε εἰς τὴν Σιβηρίαν διαβαίνοντες τὴν παγωμένην θάλασσαν;

— Βεβαίωτα!

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κύριε Σέργιε, πρέπει νὰ ἀναχωρήσετε πρὶν λυώσουν οἱ πάγοι, δηλαδή πρὶν περάσουν τρεῖς μῆνες.

— Ἐννοεῖται.

— Καὶ πῶς;

— Ἴσως οἱ ἰθαγενεῖς ἕως τότε θὰ σας ἔχουν ἀφήσῃ ἐλευθέρους;

— Δὲν το πιστεύω διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ τους πληρώσωμεν λύτρα.

Ὁ Κασκαμπέλ, πρὸς τὸν ὅποσον ἐξηγήθη ἡ ἀπάντησις τοῦ Ὀρτικ, ἀπεκρίθη ἀμέσως:

— Ἐκτὸς ἂν ἐξαναγκασθοῦν αὐτοὶ οἱ ἡλίθιοι!

— Νὰ ἐξαναγκασθοῦν; καὶ ἀπὸ ποῦ; ἠρώτησεν ὁ Γιάννης.

— Ἀπὸ τὰς περιστάσεις!

— Τί ἐννοεῖτε μὲ αὐτὸ;

— Ἀπὸ τὰς περιστάσεως αὐτὸ ἐννοῶ! Ἀ, αἱ περιστάσεις, παιδί μου, αἱ περιστάσεις εἶνε τὸ πᾶν!

Καὶ ἔτριβε τὴν κεφαλὴν μέχρις ἀποσπάσεως τῶν τριχῶν, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν ἀποσπᾷ καὶ μίαν ιδέαν.

«Ἄς σκεφθῶμεν, φίλοι μου, εἶπε τότε ὁ κ. Σέργιος. Τὸ σπουδαιότερον τώρα εἶνε νὰ ἴδωμεν τί θὰ κάμωμεν ἂν οἱ ἰθαγενεῖς ἀρνηθοῦν νὰ μας δώσουν ἐλευθερίαν... Ὁ ἀποσπᾷμεν νὰ φύγωμεν καὶ χωρὶς νὰ μάς τὴν δώσουν;

— Ὁ ἀποσπᾷμεν, κύριε Σέργιε, ἀπάντησεν ὁ Γιάννης. Ἀλλὰ τότε θὰ νὰγκασθῶμεν νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν Εὐδρόμου Οἰκίαν

— Μὴν το λέγῃς αὐτό, Γιάννη! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ τραγικῶς. Μὴν

το λέγῃς, γιατί μου σπαράζει τὴν καρδιά.

— Συλλογισθῆτε, πατέρα, καλὰ...

— Ὅχι! ἡ «Εὐδρόμου Οἰκία» εἶνε τὸ σπίτι μας, τὸ ἀγαπημένο μας, τὸ μόνον μας σπίτι. Πῶς λοιπὸν θὰ τὴν ἀφήσωμεν εἰς τὴν διακρίσιν αὐτῶν τῶν ἀμφιβίων, αὐτῶν τῶν...

— Ἀγαπητέ μου Κασκαμπέλ, εἶπεν ὁ Σέργιος. Θὰ κάμωμεν ὅ,τι ἡμπορέσωμεν διὰ νὰ πείσωμεν τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ μας δώσουν τὴν ἐλευθερίαν μας. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ τὸ πιθανώτερον εἶνε νὰ μας τὴν ἀρνηθοῦν, δὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν ἄλλο, παρὰ νὰ δραπετεύσωμεν. Διὰ νὰ μὴ μας ἐννοήσῃ λοιπὸν ὁ Τσοῦ-Τσοῦν, πρέπει, εἶνε ἀνάγκη προπαντὸς νὰ ἐγκαταλείψωμεν...

— Τὸν οἶκον τῶν Κασκαμπέλ! ἀνέκραξε βροντοφῶνως ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας.

— Πατέρα, ἐπενέβη τότε ὁ Γιάννης: εἰμπορεῖ νὰ εὕρωμεν κανὲν ἄλλο μέσον σωτηρίας καὶ νὰ οἰκονομηθοῦν τὰ πράγματα

— Τί μέσον;

— Ἰδοὺ παραδείγματος χάριν: Νὰ δραπετεύσῃ ἓνας μόνον ἀπὸ ἡμᾶς, νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἡπειρόν καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὰς ρωσσικὰς ἀρχάς. Ἀσχημον εἶνε τὸ σχέδιόν μου; Ἐγὼ προσφέρωμαι εὐχαρίστως νὰ το ἐκτελέσω...

— Ὅχι! ποτέ! ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ Κασκαμπέλ.

— Ἀ, νὰ μὴ το κάμετε αὐτό! ἀπάντησεν μὲ τὴν ἴδιαν ζωηρότητα καὶ ὁ Ὀρτικ, ὅταν τῷ ἀνεκοινώθη τὸ σχέδιον τοῦ Γιάννη.

Ὁ ναύτης καὶ ὁ Κασκαμπέλ εὐρέθησαν, βλάπτετε, σύμφωνοι εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο: ἀλλὰ καθεὶς διὰ διαφορετικὸν λόγον βεβαίως. Ἄν ὁ Κασκαμπέλ δὲν ἤθελε νὰ ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον τὸν κόμητα Ναρκλιν, ὁ ναύτης ὅμως δὲν ἤθελε νὰ ἐκτεθῇ αὐτὸς ἐνώπιον ἀνθρώπων τῆς ἐξουσίας. Ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Σέργιος ἠτανε τὴν εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Γιάννη, δι' ἄλλον λόγον:

Ἡ πρότασις εἶνε ἀξία σου, γενναῖε μου Γιάννη! εἶπεν. Ἀλλ' ἡ γενναϊότης σου καὶ ἡ ἀφοσίωσίς σου δὲν θὰ μας ὠφελήσῃ τίποτε. Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χειμῶνος νὰ περάσῃς μίαν πολιτικὴν θάλασσαν, νὰ διασχίσῃς τὰς ἐκατὸν λεύγας, αἱ ὁποῖαι χωρίζουν τὴν νῆσον Κοτελνγῆ ἀπὸ τὴν ἡπειρόν, ἢ θὰ ἦτο τρέλα!

Ὁ κ. Σέργιος, αἱ ἐκατὸν λεύγας, αἱ ἐκατὸν ἀδικίαι, παιδί μου! Ὅχι, φίλε μου, δὲν θὰ χωρισθῶμεν καὶ ἂν κατορθώσωμεν οὕτως ἢ ἄλλως νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὰ ἀρχιεπελάγη τῶν Διακχῶν, θὰ φύγωμεν ὅλοι μαζί!

— Λαμπρά! συμφωνῶ! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ. Ὁ Γιάννης θέλω νὰ μου παρηγορηθῇ ὅτι δὲν θὰ κάμῃ τίποτε χωρὶς τὴν ἀδείαν μου.

— Σοῦ τὸ υπόσχομαι, πατέρα.

— Καὶ λέγων ὅτι θὰ φύγωμεν ὅλοι μαζί, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Σέργιος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Ὀρτικ, ἐννοῶ ὅτι αἱ εἰς καὶ ὁ Κίρσεφ θὰ μας ἀκολουθήσετε καὶ οἱ δύο. Δὲν θὰ σας ἀφήσωμεν εἰς χεῖρας τῶν ἰθαγενῶν!

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Σέργιε, ἀπεκρίθη ὁ Ὀρτικ ὁ Κίρσεφ καὶ ἐγὼ θὰ προσπαθῶμεν νὰ σας φανώμεν χρήσιμοι εἰς αὐτὸ τὸ ταξίδιον. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειρήσωμεν τίποτε. Πρέπει ὅμως νὰ εἴμεθα ἐτοιμοὶ νὰ φύγωμεν πρὶν λυώσουν οἱ πάγοι καὶ ἅμα παύσουν τὰ μεγάλα φύχη.

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Ὀρτικ καὶ ἀπῆλθε.

«Ναί, εἶπε μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ὀρτικ ὁ κ. Σέργιος: πρέπει νὰ ἡμεθα ἐτοιμοί.

— Ὁ ἀεὶ μεθ' ἡμᾶς! ἐδεβαίωσεν ὁ Κασκαμπέλ. Ἀλλὰ πῶς θὰ φύγωμεν; πῶς;

Καὶ αὐτὸ τὸ πῶς ἀπησχόλησε νύκτα καὶ ἡμέραν τὸν Κασκαμπέλ καὶ τοὺς περὶ αὐτῶν. Νὰ διαφύγουν τὴν φρουρὴν τῶν ἰθαγενῶν; Δύσκολον! Νὰ μεταπίψουν τὸν Τσοῦ-Τσοῦν; Ἀδύνατον! Ἀλλο μέσον λοιπὸν δὲν ὑπῆρχε παρὰ νὰ τον γελᾶσιν, νὰ του παίξουν κανένα παιγνίδι. Ἀλλὰ παρήλθεν ὁλος ὁ Ἰανουάριος χωρὶς νὰ κατορθώσουν νὰ σορισθοῦν τίποτε. Ἐκνεώθη λοιπὸν πραγματικῶς ὁ ἀσάκκος (= τὸ κεφάλι) τοῦ Κασκαμπέλ;

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ἦλθε λοιπὸν καὶ ἐγκαθιδρύθη ὁ Σεπτέμβριος... Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σας ἐρωτήσω: «Τί νέα;» Ὅλοι καὶ ὅλοι θὰ μου ἀποκριθῆτε μὲ φωνή: «Ἦρχισαν τὰ μαθήματα.» Ναί, τὸ ἤξεύρω... ἄλλοι ἐνεγράφητε ἤδη, ἄλλοι θὰ ἐγγραφῆτε μετ' ὀλίγον, ἄλλοι ἤρχισατε τὰ μαθήματα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἄλλοι θὰ ἀρχίσετε αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα... Ἡ ἐναρξὶς εἶνε γενικὴ ἢ πρόσκλησις ἀποτείνεται πρὸς ὅλους: δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια τὸν Σεπτέμβριον ἀνοίγουν τὰς πύλας των, μετὰ τὴν μακρὰν ἀνάπαυσιν τῶν διακοπῶν καὶ οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι σπεύδουν εἰς τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἐργασίας...

Νὰ εἰπῶ τώρα ὅτι σπεύδουν μετὰ προθυμίας; Νὰ εἰπῶ ὅτι εὐχαρίστως ἀφίνουν τὰς ἐξοχὰς των, τὰς διασκεδάσεις τοῦ ὑπαίθρου, τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ οἴκου, τὴν κατ' ἐκλογὴν ἀνάγνωσιν, τὰ παιγνίδια, τὴν ἀμεριμνησίαν, διὰ νὰρχίσουν καὶ πάλιν τὴν κοπιώδη μαθητικὴν ζωὴν, νὰ κλεισθοῦν εἰς τὰ σχολεῖα, μετὰ τὰ βιβλία, μετὰ τοὺς διδασκάλους, μετὰ

τὰς τιμωρίας καὶ μὲ τὸ φόβητρον τῶν ἐξετάσεων, τὸ ὅποσον ἀναμένει ἐκεῖ ἀπὸ τώρα εἰς τὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ ἔτους;

Ὡ, ναί, θὰ το εἰπῶ μὲ θάρρος καὶ μετῃ πεποίθησιν. Καυχῶμαι ὅτι οἱ μικροὶ μου φίλοι ἀγαποῦν τὴν ἐργασίαν καὶ προπαντὸς γνωρίζουν τί εἶνε καὶ ὅ,τι καὶ ὅ,τι. Τὸ καθήκον των τῶν τῶν εἶνε νὰ ἐργασθῶν, νὰ κοπιᾶσιν. Καὶ θὰ το κάμουν εὐχαρίστως. Ὅσοι περισσώτερον ἐργασθῶν καὶ κοπιᾶσιν, τόσοι μεγαλητέρα θὰ εἶνε ἡ ἀμοιβὴ των εἰς τὸ τέλος, ὅταν θὰ δρῶσιν τοὺς καρπούς των πόνων των. Καὶ διὰ νὰ ἔχουν ἀκόμη περισσώτερον θάρρος, ἀκόμη μεγαλητέραν ἐγκρατέτησιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν σπουδὴν, ἂς ἀναγνώσουν τοὺς ὠραίους αὐτοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ὁ μέγας ἰταλὸς συγγραφεὺς Βερόνδος Δὲ Ἀμίτσις θέτει εἰς τὸ στόμα ἐνὸς πατρὸς, συμβουλευόντος τὸν υἱόν του. Ἡ μικρὰ αὐτὴ προσλαλιά ἐδημοσιεύθη καὶ ἄλλοτε εἰς τὴν «Διαπλάσιν». Ἀλλ' εἶνε κατὰ τὴν ἀντιλήψιν καὶ τὴν ἀναγνώσιν καὶ ὅσοι δὲν τὴν ἀνέγνωσαν τότε. Ἄς τὴν ἀναγνώσουν ἀκόμη καὶ ὅσοι τὴν ἀνέγνωσαν. Εἶνε τόσοι ὠραῖοι, ὥστε ἀξίζει νὰ τὴν μάθῃ κανεὶς ἐκ στήθους:

«Γιέ μου, παρατηρῶ ὅτι τὰ γράμματα σοῦ φαίνονται πολὺ δύσκολα» δὲν σε βλέπω ἀκόμη νὰ πηγαίνῃς εἰς τὸ Σχολεῖον μὲ πολλὴν διάθεσιν καὶ μετὰ γελαστὸν πρόσωπον. Ἀλλ' ἀκούσε: συλλογίσου πόσον ἀσχημα θὰ περάσῃς τὴν ἡμέραν σου, ἂν δὲν ὑπάγῃς εἰς τὸ σχολεῖον. Ἐὰν ἔπαυες νὰ πηγαίνῃς εἰς τὸ σχολεῖον, μετὰ μίαν ἐβδομάδα θὰ με παρεκάλεῖς νὰ σε στείλῃ πάλιν, διότι θὰ εἶχες βαρεθῇ νὰ μένης ἄεργος, θὰ εἶχες στενοχωρηθῇ νὰ διέρχῃσαι τόσο ἀνιχνῶς τὰς ὥρας σου.

«Ὅλοι, ὅλοι μανθάνουν γράμματα, παιδί μου. Συλλογίσου τοὺς ἀπόρους παῖδας, οἱ ὅποιοι, ἀφ' οὗ ἐκοπίασαν ὅλην τὴν ἡμέραν, πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον τὸ βράδυ. Συλλογίσου τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους ἐργάτας ἢ μικροὺς ὑπαλλήλους, οἱ ὅποιοι οἰκονομοῦν ὀλίγας στιγμὰς, διὰ νὰυξήσουν τὰς ὀλίγας γνώσεις που ἔχουν.

«Συλλογίσου ὅτι τὸ πρῶτον, ὅταν ἀναχωρήσῃς, ἀπὸ τὴν οἰκίαν μας, κρατῶν τὰ βιβλία σου, χιλιάδες ἄλλων ἐλληνοπαίδων πηγαίνουν νὰ κλεισθοῦν ὥρας ὅλοκληροῦς εἰς τὸ σχολεῖον, διὰ νὰ μάθουν γράμματα. Τί λέγω! συλλογίσου τὰ ἀνὰριθμητα παῖδια τῶν διαφόρων χωρῶν τὰ ὅποια τὴν ἰδίαν περίπου ὥραν πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον, φαντάσου τὰ μετὰ τὴν φαντασίαν σου πῶς πηγαίνουν καὶ περνοῦν ἄλλα ἀπὸ τοὺς δρομίσκους τῶν μικρῶν χωρίων, ἄλλα ἀπὸ τὰς ὁδοὺς τῶν μεγάλων καὶ θορυβωδῶν πόλεων, ἢ πλησίον τῆς ἀκτῆς τῆς θαλάσσης καὶ τῆς ὁχθῆς τῶν ποταμῶν. Καὶ ἐδῶ μὲν τὰ καίει ὁ φλογερὸς ἥλιος, ἐκεῖ δὲ κοκ-

κινίζουν τὰς χεῖρας καὶ τὴν μύτην των αἱ χιόνες φαντάσου τὰ ὅτι περνοῦν λόφους καὶ κοιλάδας, δάση καὶ χεῖμαρρους, ἐρημικὰ μονοπάτια τοῦ βουνοῦ, μόνον ἢ πολλὰ μαζί ἢ εἰς τὴν γραμμὴν, ὅλα ἔχοντα βιβλία κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην, φοροῦντα χιλιῶν εἰδῶν ἐνδύματα, ὁμιλοῦντα χιλιάς γλώσσας, ἀπὸ τὰ τελευταῖα σχολεῖα τῆς Ρωσσίας, τὰ ὅποια εἶνε βυθισμένα εἰς τοὺς πάγους, μέχρι τῶν τελευταίων σχολείων τῆς Ἀραβίας, τὰ ὅποια σκιάζονται ἀπὸ φοινίκας, ἐκατομμύρια παῖδια, τὰ ὅποια πηγαίνουν νὰ μάθουν ὑπὸ διαφόρους μορφὰς τὰ ἴδια πράγματα. Φαντάσου τὸ ἀμέτρητον πλήθος παιδιῶν ἐκατὸν λαῶν, φαντάσου τὴν πνευματικὴν αὐτὴν κίνησιν, εἰς τὴν ὁποῖαν καὶ σὺ ἔχεις τὸ μέρος σου καὶ σκέψου. Ἄν ἡ κίνησις αὐτὴ παύσῃ, ἡ ἀνθρωπότης θὰ βυθισθῇ εἰς τὴν βαρβαρότητα ἢ ἐνέργεια αὐτῇ, ἢ ὅποια γίνεται διὰ τὴν σπουδὴν εἶνε ἡ πρόοδος, ἡ ἐλπίς, ἡ δόξα τοῦ κόσμου.

«Καρδιά λοιπὸν, μικρὲ στρατιωτὰ τοῦ ἀμετρήτου στρατοῦ τῶν μαθητῶν! Ὁ ὀπλα σου εἶνε τὰ βιβλία! λόχος σου ἡ τάξις σου, πεδὶον τῆς μάχης ὁ κόσμος ὅλος καὶ νίκη ὁ πολιτισμός.

Μὴ ἔσο ἀνανδρὸς στρατιώτης, υἱέ μου!»

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΚΟΡΑΕ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΕ

«Ἐνα βραχνὸ κοράκι νὰ φῇ κομμάτι κρέας σὲ δένδρον σταματᾷ. Μία πεινασμένη τότε γοη-ἀλεπούτ' ὅαν εἶδε τὸ κρέας, μελετᾷ νὰ τοῦ τὸ φῇ μὲ τρόπο... καὶ τρέχει ὡς τὸ δένδρον, τὸ γλυκοχαιρετᾷ καὶ μετὰ ὑποκοιτᾷ ἢ πονηρῇ τοῦ λέει: «Ὁραῖό μου πουλί, περὶ ἔλασεν κοράκι, σὺ θάσῃς εἰς τὸν Κόσμον καλλίτερον πολὺ, καὶ βασιλεὺς θὰ ἴδῃς μετὰ λαμπρῆς κορόνας καὶ μετὰ χρυσοῦ φωλιά... τραπὴ φωνὴ ἂν εἶχες, φωνὴ γὰρ νὰ προστάξῃς τὰ μέλητα πουλιᾷ!» Τάνοιτο κοράκι γὰρ νὰ τῆς ἀποδείξῃ, πῶς ἔχει καὶ φωνή, τὸ κρέας του πετάει καὶ μὴ φωνὰν ἀφίνει μετὰ τὴν φωνὴν! Μὲ δύο πιδόους τότε ἢ ἀλεπούτ' τὸ κρέας ἀρπάζοντας γελᾷ καὶ λέγει: «Ὁ Κοράκι, σὺ βασιλεὺς θὰ ἴδῃς ἂν εἶχες... καὶ μυαλά!»

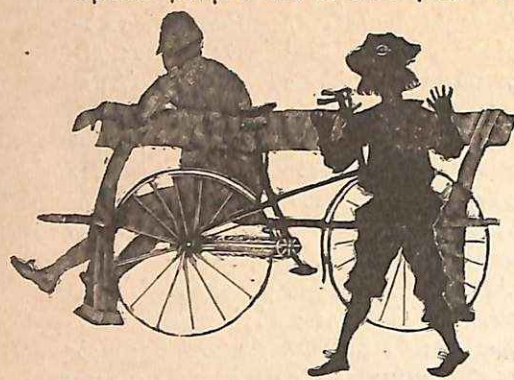
[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου]

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ 48ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Απόσπασμα ἐκ τοῦ ἡμερολογίου ἐνὸς ἀτάκτου

«Τὸ ἀπόγευμα, ἅμα ἐμελέτησα τὸ μάθημά μου, ἐβγάλα ὅπως συνείδησα εἰς τὴν πλατεῖα. Ἐκεῖ, ἐνῶ ἐσυλλογιζόμουν τὸ βαθμὸ που θὰ ἔπερνα αὐριο, εἶδα ὅτι εἶχα προχωρήσει ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μας. Ἐξαφνα ἄρχισα νὰ πηδῶ

σὰν τρελλὸς καὶ ἔπειτα νὰ τρέχω με ὅλη μου τὴ δύναμι καὶ με τὲς ἄκρες τῶν ποδιῶν μου σὰν νὰ ἤθελα νὰ μὴ μ' ἀκούσῃ κανεὶς. Πραγματικῶς δὲν μ' ἀπάντησαν τὰ μάτια μου — ἔχω τόση πεποίθησι ὅς αὐτὰ — ἐκεῖ μακριὰ ὅς τὸ συνειθισμένο πάγκο τῆς πλατείας, καὶ ἐδλεπα. Ἀρχισα νὰ γελῶ δυνατὰ καὶ ἐπροσπαθοῦσα νὰ πνίξω τὰ γέλια μου γιὰ νὰ πλησιάζω. Ἐπάνω ὅς τὸ πάγκο καθόταν ἕνας, ποὺ ἀπὸ τὴ στολὴ του καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ ποδήλατό που ἦτο στηριγμένο ἔστ' πίσω μέρος τοῦ πάγκου φαινόταν ὅτι ἦτο ποδηλάτης, ὅχι βέβαια ἀκάματος, ἀφοῦ, ἀπὸ τὴν κούρασι φαίνεται ἐπλησίαζε νὰ κοιμηθῇ γιὰ καλὰ καὶ δὲν κατάλαβε τὸ παιγνίδι ποὺ τοῦ παιζα. Πλησιάζω σιγὰ-σιγὰ, χωρὶς νὰ μ' ἐννοήσῃ, πέρνω τὸ ποδήλατο, ἀνεβαίνω — λησμόνησα νὰ σας εἰπῶ ὅτι ἤξευρα καλὰ ποδηλάτο, γιὰτὶ με εἶχε μάθη ὁ Τάκης τὸ παιδί τοῦ δικαστοῦ ποὺ εἶμεθα συμμαθηταὶ — καὶ δρόμο.

Ἔτσι λοιπὸν με γέλια ἔτρεχα καὶ δὲν ἐτολμοῦσα νὰ γυρίσω τὰ μάτια μου ὅς τὸν ποδηλάτη. Εἶχα προχωρήσει πολὺ, ὅταν ἔξαφνα ἀκούω κάτι φωνές, ποὺ ὅταν τὲς συλλογιζομαι με πιάνει ἀνατριχίλα :

— «Εἰ... σὺ παιδί... μωρέ, στάσου... δὲν ἀκούς!... ἔ...

Μισογυρίζω καὶ βλέπω τὸ φίλο νὰ με κυνηγᾷ με ὅλη του τὴ δύναμι, ἐνῶ ἐγὼ σκυμμένος κάτω, πεθαμμένος ἀπὸ τὰ γέλια ἔκανα τὸν κουφὸ καὶ ἔτρεχα.

Μόλις ὅμως ἔστρεψα τὴ γωνία ἐνὸς σπιτιοῦ καὶ νὰ τὸ σκυλάκι τῆς κυρὰ-Στάθαινας, ποὺ ἐσκουπίζε ὅς τὴν πόρτα, ἐτοιμὸ νὰ με γαυγίσῃ. Ἐμπρὸς ὁ σκύλος ἀκίνητος, πίσω ὁ ἐχθρὸς μου, ποὺ ἀπὸ ποδηλάτης ἔγινε τώρα πεζοπόρος. Βαρῶ τὸ κουδοῦνι, τὴ σφουρίκτρα, βάζω τὲς φωνές, ἐκεῖνο ἐκεῖ ἀκλόνητο, ἀσάλευτο. Δὲν ἐπρόφθασα νὰ παραμερίσω, ἀφοῦ δὲν παρεμέριζεν ἐκεῖνο, καὶ ἰδοὺ τὸ κακόμοιρον τὸ σκυλάκι καταπατημένο, μισοφοσιμένο ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὲς ρόδες τοῦ ποδηλάτου μου. Τότε πλέον ἡ Κυρὰ-Στάθαινα ἀγριεμένη, με μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴν ὀργὴν τῆς, κυτοῦσε κάτω τὰ πόδια τῆς καὶ ἤθελε νὰ μου καταφέρῃ τὴν πελώρια σκούπα.

Μόλις ξέφυγα τὸ κτύπημα μ' ἐπιάσαν καὶ δαιμόνια γέ-

λια, ἐνῶ ἡ κυρὰ-Στάθαινα ἄρπαξε τὸ σκυλάκι ὅς τὴν ἀγκαλιά της καὶ με τὴ σκούπα ὅς τὸ δεξί της χέρι τὸ βάζει ἔστα πόδια γιὰ μένα, μαζὶ με τὸν ποδηλάτη ποὺ εἶχε φθάσει ἐκεῖνη τὴ στιγμή.

— Μπρὲ ποῦθεν ἐπῆγε τὸ παληόπαιδο; δὲν το βλέπω πιά... ἐρωτοῦσεν ἡ κυρὰ Στάθαινα.

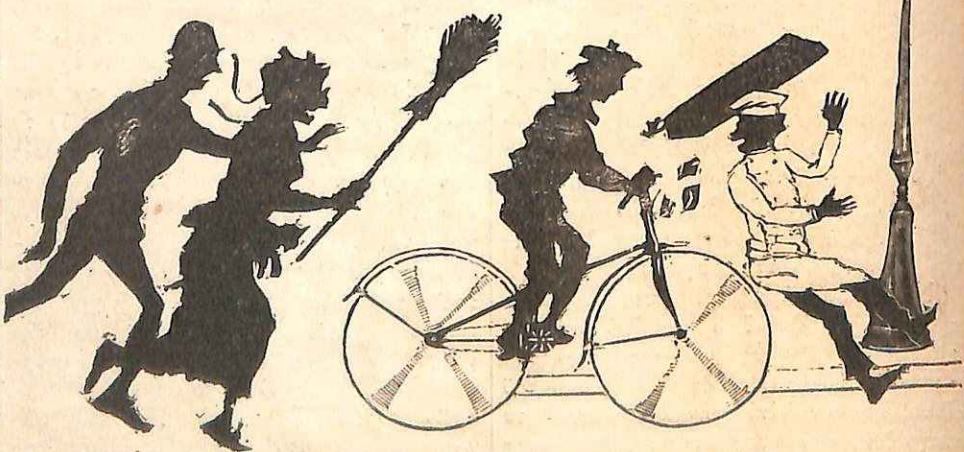
— Νά... κυρὰ μου... μακριὰ... κεῖ κάτω... τῆς ἀπαντοῦσε λαχανιασμένος ὁ ποδηλάτης.

Ἔως αὐτὸ τὸ μέρος τὸ πρᾶγμα ἦτο πολὺ ἀστεῖο καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔπαυα νὰ γελῶ, ἀλλ' ἀπὸ τὸ καὶ πέρα τὸ παιγνίδι ἔγινεν ὀλίγο σοβαρὸ. Ἐγὼ ἄρχισα νὰ κουράζωμαι, ἐνῶ οἱ ἐχθροὶ μου ἔτρεχαν με περισσώτερη μανία. Ἀμέσως ἐδείλιασα. Σκέφθηκα νὰ γυρίσω, νὰ πῶ ὅς τὰ γόνατά τους, νὰ τους παρακαλέσω, νὰ μετανοήσω, ἀλλὰ πάλι ἐσυλλογιζόμουν τὴ δυστυχισμένη πλάτη μου. Πέρνω λοιπὸν θάρρος, γιὰτὶ οἱ ἐχθροὶ μου με εἶχαν πλησιάσει πολὺ, κυττάζω μιὰ στιγμή τὸν οὐρανὸ ἱκετευτικὰ καὶ δρόμο. Εἶχαμε φθάσει μέσα ὅς τὴν πόλι, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν

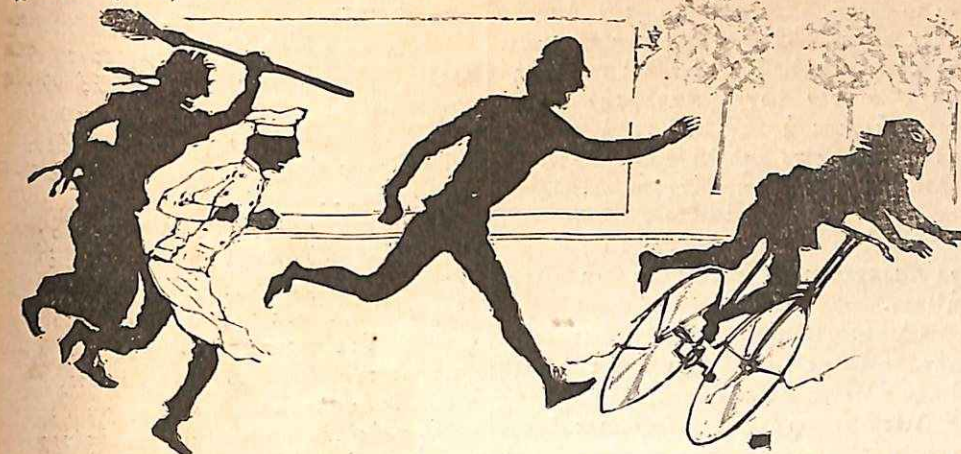
βλέπω πλέον ἐμπρός μου. Τρέχω καὶ μόνον τρέχω. Ἐξαφνα αἰσθάνομαι ἕνα δυνατό

καὶ μόνον τρέχω. Ἐξαφνα αἰσθάνομαι ἕνα δυνατό

τιναγμὸ καὶ γύρω μου κάτι κρότους σὰν νὰ πέφτουν κεραυνοί, Ἦλθα μιὰ στιγμή ὅς τὰ συγκαλὰ μου καὶ τί νὰ ἰδῶ... τὸ ποδήλατό μου εἶχε ξαπλώσει κάτω ἕνα μάγερα καὶ

γύρω του ἦταν σκορπισμένη μιὰ λαμαρίνα με κουλουράκια. Τὰ μάτια μου ἄρχισαν νὰ θολώνουν καὶ κτύπους καὶ κάτι ἀγριοφωνές ἀκούω ἀπὸ πίσω μου σὰν νὰ βγαίνουν ἀπὸ χίλια στόματα, τὰ πόδια μου δὲν κινοῦν πιά τὲς ρόδες, τὰ

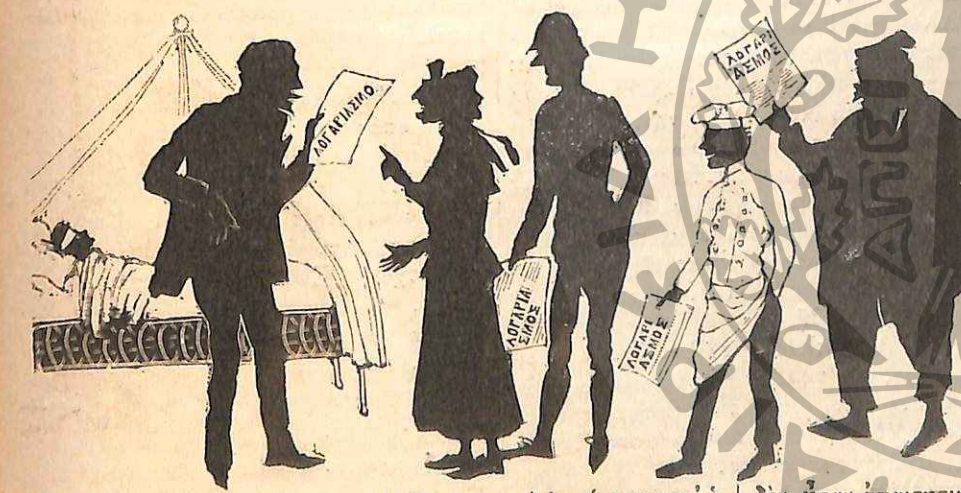

χέρια μου δὲν γυρίζουν πιά τὸ τιμόνι. Μισογυρίζω νὰ ἰδῶ τοὺς ἐχθρούς μου... ὅ,τι εἶδα ἐκεῖνη τὴ στιγμή δὲν θὰ το ξεχάσω ὅσφ ζω: Ἡ Κυρὰ-Στάθαινα ἦταν ἐτοιμὴ νὰ μου καταφέρῃ τὴ φοβερὴ σκούπα ὁ μάγειρος εἶχε βάλῃ τὰ χέρια σὰν κανένας περιφνημὸς δρομέυς καὶ ἔτρεχε με ὅση δύναμιν ἔτρεχε καὶ ὁ ποδηλάτης... ἄ... με εἶχε πλησιάσει κοντὰ ἕνα βῆμα, με τὸ χέρι ἀνοικτὸ νὰ με συλλάβῃ. Τρέμω, φοβοῦμαι, τὰ χάνω, ἔτυχε καὶ μιὰ πέτρα ἐκεῖ μπροστὰ καὶ ἀμέσως Νίκος, ποδηλάτο, ποδηλάτης, μάγειρος, Κυρὰ-Στάθαινα, σκούπα σκυλάκι, (γιατὶ ὅλα ἐσκόνταψαν ὅς ἐμένα ποὺ ἔπεσα πρῶτος), βρεθήκαμε κυλισμένοι χάμω ὅς τὰ χρώματα.

Δὲν ἐνοοῦσα τίποτε, ἦμουν ἀναίσθητος καὶ μόνον τὸ κεφάλι μου φαινόταν ὅτι μοῦ πονοῦσε δυνατὰ. Ὅταν συνῆλθα λιγάκι, ἕνα βλέμμα δειλὸ φέρνω γύρω μου. Στὴ γωνία ἐνὸς φαρμακείου βρίσκεται τὸ κατακομματιασμένο ποδήλατο καὶ ἡ κυρὰ-Στάθαινα ὠμιλοῦσε με ἕναν κλητῆρα. — Μὰ κυρὰ μου...

— Μὰ δὲν εἶνε τρόπος κύρ-κλητῆρα, νὰ μοῦ πατήσῃ τὸ σκυλάκι μου...

— Δὲν πειράζει τώρα τὸ γιατρεύεις ὅς τὸ φαρμακεῖο καί...

Δὲν ἐπρόφθασα νὰ ἀκούσω τὰ ἄλλα, γιὰτὶ ὁ μάγερας καὶ ὁ ποδηλάτης μ' ὠδηγοῦσαν με σπασμένο κεφάλι ὅς τὸ φαρμακεῖο. Στὴν πόρτα καθόταν ἕνας, ποὺ τὰ σκοτισμένα μάτια

μου τὸν πῆραν γιὰ ἐλέφαντα. Ὑστερα εἶδα ὅτι ἦταν ὁ φαρμακοποιὸς. Ξεύρετε λοιπὸν τί ἐγίνε; Τὴν ἄλλην ἡμέρα μέσα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου, ποὺ κάθησα τόσες μέρες με σπασμένο κεφάλι, εἶδα τὸν πατέρα μου νὰ ψάχνῃ τὲς τσέπες του γιὰ παράδες διὰ τοὺς λογαριασμούς, ποὺ τοῦ ἐπαρουσίασαν ὅλα μαζί τὰ πρόσωπα τῆς χθεσινῆς κωμῆδας, ὁ καθεὶς δι' ὅ,τι ἔπαθεν ἀπὸ τὴν κακοκεφαλίᾶ μου.

Ἀπὸ ἐκεῖνη λοιπὸν τὴν ἡμέρα, ὅποτε βλέπω παιδί σὲ ποδήλατο, θυμοῦμαι με φρίκη τὸ πάθημά μου, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἔμαθα ὅτι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐγγίζωμε τὸ ξένο πρᾶγμα. Νίκος.

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς. ΤΙΚ-ΤΑΚ, ἔτων 16.

ΠΙΘΗΚΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ. — Περιγηγῆτης, ἐπανελθὼν ἐσχάτως ἀπὸ τὸ Τράνσβαλ τῆς Ἀμερικῆς, διηγεῖται ὅτι κάτοικός τις τῆς πρωτεύουσας Πρετορίας, κάτοχος ἐνὸς τῶν πολυαρίθμων χρυσορυχείων τῆς χώρας ἐκείνης, εἶχε δύο πιθήκους πολὺ εὐφυεῖς, οἱ ὅποιοι συνείθιζον νὰ τον ἀκολουθοῦν εἰς τὸ μεταλλεῖον. Εἶδον ἐκεῖ τοὺς

ἐργάτας συλλέγοντας τὸ πολυτιμὸν μέταλλον καὶ χάρις εἰς τὸ μιμητικὸν αὐτῶν ἐνστικτὸν ἔκαμνον καὶ ἐκεῖνοι τὸ ἴδιον.

Ταχέως συνείθισαν νὰ γνωρίζουν τὸν χρυσὸν κάλλιστα καὶ ἔγιναν οὕτω συνεργάται τὸσον δεξιοὶ καὶ ἀκαταπῆντοι, ὥστε ὁ ἰδιοκτήτης τῶν μεταλλείων ἐσκέφθη ὅτι ἡδύνατο νὰ χρησιμοποίησιν εἰς τὸ στάδιον τοῦτο καὶ ἄλλους πιθήκους. Ἐπομηθεύθη λοιπὸν εἰκοσιτέσσαρας ἀκόμη, οἱ ὅποιοι διδασθέντες τὴν τέχνην ἀπὸ τοὺς δύο πρώτους, ἔγιναν μετ' ὀλίγον ἱκανοὶ νὰναπληρῶσουν πέντε ἢ ἑξ' ἐργάτας καὶ συνεσώρευον κάλλιστα εἰς μικροὺς σωροὺς τὸ ὀρυκτόν. Ὁ ἰδιοκτήτης ἐφαίνετο λίαν εὐχαριστημένος, ἀπὸ τὴν καινοτομίαν του, καὶ διακαίως. Οἱ πιθήκοι ἀνεδείχθησαν τέλει ἐργάται, ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνους κακίας καὶ πλήρεις ἀρετῶν. Ἦσαν τίμιτοι, δὲν ἔκλεπτον τὸν χρυσόν, δὲν ἐπὶνον πνευματώδη ποτά, δὲν καθυστέρουν, δὲν ἦσαν ἀπαιτητικοί, δὲν ἔκαμνον ἀπεργίας. Πρότυπα ἐργατῶν χρηστῶν καὶ ἀκαταπῆντων τέλος, οἱ ὅποιοι δύνανται νὰ χρησιμεύσουν ὡς ἀξιόμιμητον παράδειγμα εἰς πολλὰ παιδιά.

καὶ ἀγόρια, ἀλλὰ μόνον κοράσια, κατὰ τὴν γνώμην των δὲ τὸ Α' Βραβεῖον τῆς Β' Κυριακῆς ἀνήκειν εἰς τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου*. Εἰπέ τους σὲ παρακαλῶ, ὅτι εἰναι διόλου μετὰ τὴν γνώμην των. Οὕτω κανεὶς ἄλλος, πιστεύω, *Μαργαρίτα*! Φαίνεται ὅτι τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν εἶνε συνδρομηταὶ μου. ἄλλως θὰ ἤξευραν ὅτι εἰς τοῦ Διαγωνισμοῦ μου πολλὰκις ἐβραβεύθησαν καὶ ἀγόρια καὶ ὅτι ἡ ἀπάντησις τοῦ *Χαλασμοῦ Κόσμου* ἦλθεν ἐκπρόθεσμος. Ἡ ἐρώτησις τῆς Γ' Κυριακῆς εἶνε: ποῖαν ἡμέραν προτιμάτε ἀπὸ τὰς ἡμέρας *κάθε χρόνου*. Ἐνόησες τώρα;

Γῆ τῆς *Ελλάδος* ἄ: εἶνε λοιπὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, καλὴ μου φίλη, ἄφ' οὗ ἐπιμένῃ. Ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν συνεργατῶν μου δὲν τα γνωρίζεις... Ὁ ἄφ' οὗ εἰς τὸν Ἀνατὶν νὰ μὴ σε λησμονήσῃ πλέον.

Σὲ συγχαίρω διὰ τὰς μαγειρικὰς σου προδόδας, *Δάφνη*, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ μέλλον *ξεσπάθωμα* ὑπὲρ ἐγγραφῆς συνδρομητῶν. Δὲν εἰδείωσ' ἂν φορῇ πένθος ὁ *Χαλασμὸς Κόσμου*. κ' ἐγὼ δὲν τον γνωρίζω προσωπικῶς.

Πολλὴ ἐχίρην πού ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου, *Τυρε τῆς Ἐλευθερίας* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου ἐξέλεξα). Νὰ ἔχω τέτοιους φίλους καὶ νὰ μὴ το ἤξεύρω! Δὲν μου ἔγραψες πρώτη τερα; Τί νὰ σου εἴπω ὅμως! Ποιήματα καὶ διηγήματα μικρῶν δὲν δημοσιεύω. Ὅ, τι ἄλλο θέλεις εὐχαρίστας.

Καρχαρίας τοῦ *Φαλήρου* λοιπόν. Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου... Ἡ ὁμῶς, καθὼς λέγει ἡ παροιμία, τὸ μεγάλο ψάρι τρώει τὸ μικρό, ἄλλοι μόνον εἰς τὴν μικρὰν *Μαρίδα* τοῦ *Φαλήρου*!

Ἀμὲ ἡ *Μέδουσα*, ἡ νέα μου φίλη! Ὡ φρίκη! φρίκη! Νὰ φυλάγῃς, παιδιὰ μου, ἀπὸ τὴν *Μέδουσαν*. Μοῦ τὸ γράφεις καὶ ἡ ἰδία.

Σοῦ τραβῶ τὸ αὐτάκι σου, *Παχὺ Τσίρε*, δι' τὴν ἐορτήν σου. Ὁραῖον ὄρων σου ἔκαμαν: 25 φύλλα χάρτου διαφόρων χρωμάτων (5 ἀπὸ κάθε χρώμα, 5 ἐπὶ 5 = 25) καὶ 25 φακέλους διὰ νὰ μου γράφῃς. Ἐμπρὸς λοιπόν! ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, νὰ τὰ τελειώσῃς ὅλα!

Δύνασαι νὰ μου στείλῃς ὅ, τι θέλῃς, *Διογένη* *Λαέρτις*, καὶ ἦτο περιττὸν νὰ μ' ἐρωτήσῃς πρὶν. ἴσως δι' αὐτὸ δὲν θὰ μου ἀπῆντες. Θέλω καὶ παραβέλω νὰ ἔχωμεν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν.

Σοῦ ἔστειλα ἐπὶ συστάσει ὅ, τι μοῦ ἐζήτησες, *Παρθένε Πεδάργε*. Τὸ ψευδώνυμόν δεκτόν.

Καλὰ σοῦ εἶπεν ὁ ἀδελφός σου, *Οὐρανία Μακρή*: νὰ μου γράφῃς ὅπως ξεφύγῃς καὶ ἐννοία σου. Οὕτε εἶχες ἀνάγκην συστάσεως. Δὲν βλέπεις πόσα παιδιὰ μοῦ γράφουν; Ἐμπρὸς λοιπόν, τώρα τακτικά.

Πῶς μοῦ ἀρέσει ἡ τάξις καὶ ἡ ἀκρίβεια τοῦ *Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους*! Ὅ, τι μοῦ στέλλεις, τὸ γράφει καθένα εἰς χωριστὸ χαρτί καὶ εἰς κάθε χαρτί σημειώνει τακτικὰ τὸ ὄνομα τοῦ, τὸ ψευδώνυμόν του, τὴν διαμονήν του, τὴν ἡλικίαν του. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν μοῦ ἔστειλες α' ἐπιστολήν, (τὸ παιγνίδι τῶν *Συνωνύμων* εἶνε ἀκριβὲς γνωστὸν ἐδῶ) β' Τετράστιχον, γ' Ποιημάτων εἰς τοὺς Συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως, δ' Παιδικὸν Πνεῦμα, ε' Πνευματικὰς Ἀσκήσεις καὶ στ' Ἀλφάβητος—ἐξ φύλλα χάρτου τὸ ὅλον! Πόσον ἐλυπηθῇ πού δὲν ἡπαύεσσα νῦνταποκριθῶ εἰς τὴν πρόσκλησίν σου, *Ἀλδὴ τοῦ Κηφισοῦ*! Ἀλλὰ εἶχα τόσας ἐργασίας ἐκεῖνο τὸ Σάββατον!

Τὰ φυλλάδιά σου, *Ἑλληνὶς Καλλιτέχνης*, εἶνε δυνατόν νὰ στέλλωνται εἰς Παρίσιους. Ὡστε στείλε 50 λεπτά διὰ τὴν ν' αἰταισίαν. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς σπύρους. Θὰ τους φυτεύσω τὸν Μάρτιον χωρὶς ἄλλο.

Ἀσπασμοί, πληροφορεῖται. — Ὁ *Χριστοῦ ὁδός*: *Κολομβός* με παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου* ὅτι δεικνύει *Δὲρ Δειχά* τειον ἱκανισμὸν νὰ κυνηγῇ τὴν μικρὰν *Μαρίδα* τοῦ *Φαλήρου*, τὴν ὁποίαν ἂν ἦτο *Καρχαρίας* θὰ ὑπερήσκειν ἀπὸ τὰς ἀδίκους ἐπιθέσεις του. Ὅπως ἴσως ζητεῖ τὸ ὄνομά του, διὰ νὰ

τῷ εἴπῃ καὶ αὐτὸς τὸ ἰδικόν του, μεμπιέται.

— Ἡ *Ἀνθισμένη Μυρδαλιά* ἀσπάζεται τὸν *Γεωγράφον Στράβωνα* (τὸν ὁποῖον γνωρίζεις) τὸ *Στάδιον* τῆς *Νικοπολῆως*, τὴν *Λύραν* τοῦ *Ἀρίωνος* (τὴν ὁποῖαν μακαρίζεις) ἢ *Ἡμέραν* τῆς *Ἐλευθερίας* τὴν *Ἡρώϊκην Πάρρα* καὶ τὸ *Ῥόδον* τοῦ *Κερμεδέου* ἢ *Φίλεργος Σελιδῶν* τὸ *Λευκὸ Περιστεράκι*, τὴν *Μαρουσιώτισσαν* (τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα) καὶ τὴν *Φλογερὰν Ἀκτίνα* τοῦ *Σουλίου* ἢ *Χρυσῇ Ἀμμουδιᾷ* τὴν *Χρυσὴν Βροχὴν* (λέγει δὲ: διὰ νὰ γίνῃ ποτὲ ἢ *Ἀμμουδιᾷ* *Χρυσῇ*, πρέπει νὰ πῇσιν *Χρυσὴν βροχὴν*, ὥστε τὴν εὐχαριστεῖ πού τὴν ἐχρῶσσε) τὴν *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνίδα*, τὴν *Ἀθιγγανίδα* (ὧν ζητεῖ τὰ ὀνόματα) τὴν *Καρδερῖναν* καὶ τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα* ἢ *Ἀργεῖα Τελέσιλλα* τὸν *Μυροδόλον Ροδῆν*, τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα ἢ *Ἀηδῶν* τῆς *Ἐρήμου* τὴν *Νεράϊδαν* τοῦ *Εὐρώα* καὶ τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα* (καί ποιος τὴν ἐγέλασε καὶ τῇ εἶπεν ὅτι ὁ *Φοῖβος Ἀπόλλων* ὀνομάζεται *Σπυρίδιον Ἀγυροπούλου*) ἢ *Μαρουσιώτισσαν* τὴν *Μυροδόλον Ροδῆν* (ἂν καὶ δὲν πιστεύῃς ὅτι γνωρίζεις τὸ ὄνομά της καὶ διὰ τοῦτο ζητεῖ κανὲν γνώρισμά διὰ νὰ ἐννοήσῃ) τὴν *Ἀνθηρὰν Ἀνοῖν* (εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἴπῃ καὶ ἀρχικὰ της καὶ τὴν δρομὴν, ἂν τῆς τὰ εἴπῃ καὶ ἐκείνη) καὶ πλῆθος ἄλλων, ἀλλὰ ποῦ χωρὶς διὰ τόσους; Ἡ *Ἀθηναῖς* ἀσπάζεται τὴν *Ἡγηρίδα* τοῦ *Εὐρώα*, τὴν *Ἀηδῶν* τῆς *Ἐρήμου*, τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα* καὶ τὸν *Παχὺν Τσίρον* τὸ *Ἡσυχο Ἀεράκι* τὸν *Φιλόλαον* καὶ τὴν *Ἀδραν* τοῦ *Παγασαίου* ἢ *Μυροῖτην* τὴν *Λευκὴν Βιολέαν* ἢ *Μαργαρίτα* τὴν *Γλυκεῖαν Πατρίδα*, τὴν *Τσουκνίδα* καὶ τὸν *Κομφουκιον*, ἢ *Δάφνη* τὴν *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνίδα*, τὴν *Ἀττικὴν Νύκτα* καὶ τὴν *Μαρίδα* τοῦ *Φαλήρου* (ἡς ζητεῖ τὸ ὄνομα). — Ὁ *Χαλασμὸς Κόσμου* μοῦ γράφει ὅτι ἐλυπηθῇ τόσον πολὺ διὰ τὴν ἀρνησίαν τοῦ *Φοῖβου Ἀπόλλωνος*, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἔχῃ καμμίαν σχέσιν μετὰ τοὺς συναδέλφους του καὶ τοὺς παρακαλεῖ ὅλους νὰ παύσουν πλέον νὰ τον ἀσπάζωνται καὶ νὰ ἐρωτοῦν περὶ αὐτοῦ, διότι εἰς *κανένα* δὲν *θάπαντήσῃ πλέον*. Ἀπὸ *ἑνα γλυκὸν γυλάκι* στέλλει ἡ *Διαπλάσις* εἰς τοὺς φίλους της: *Κομφουκιον*, *Τικ-Τάκ* (εἶχα λάβῃ τὰς λύσεις) *Χρυσάνθη*, *Σταλούνη*, *Γόρδιον*, *Καρδερῖναν*, *Τσουκνίδα*, *Εὐρυχὴ Ὀνητήν*, *Τηλεδόαν*, *Πέτραν* *Χωρδάλου*, *Στέφανον* *Κότινον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Αὐγούστου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 7 Ὀκτωβρίου.

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων ἄρχεται σήμερον εἰς τὸν ὁποῖον δύναται πάντες οἱ βουλομένοι νὰ λάβωσι μέρος: συμμορφούμενοι πιστῶς πρὸς τοὺς ἐν σελίδι 287 δημοσιευμένους ὁρους.

472. Αεξίγρυφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, τὸ δεύτερον μοῦ πλέει καὶ σεβαστὸν τὸ σύνολον ἑς τοὺς χριστιανούς. [ἐμπνέει.]

Εστάλη ὑπὸ J. Π. Καρμάνου

473. Στοιχειογρυφος.

Μ' ὀμέγα εἰμ' ἄστερισμός, με ἄλφα εἰμ' αὐστηριός, με πῖ εἰμ' ἐργαλεῖον εἰς κάθε ξυλουργεῖον.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Χριστιανίδου

474. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

Μέγας ἀνὴρ τὸ πρῶτον, τὸν ἔχ' ἡ ἱστορία. Τρισύλλαβος τὸ ἄλλο εἶνε ἀνώνυμος. Τὸ τρίτον ἑστὶ Τουρκία: τὰς νήσους θάπαντήσῃς. Τὸ τέταρτον διὰ εὐφῆς δεῖν τὰ ἄλλα λύσεις.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μαγνητίου Βασιλόπουλου

475. Ἀστήρ.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροί, διὰ γραμμάτων, ὥστε καθέως γὰναιγίνωσκεται: τὸ ὄνομα ἀρχαίου κομικοῦ ποιητοῦ, ὁρίζοντως: τὸ ὄνομα ἀρχαίας ποιητρίδος καὶ διαγωνίως τὸ ὄνομα Βυζαντινοῦ ἱστορικοῦ, καὶ ἀρχαίου μυθιστοριογράφου.

Εστάλη ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χιλιδῆς

476. Κλειμακωτὶδον.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροί διὰ γραμμάτων, ὥστε εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος γὰναιγίνωσκεται τὸ ὄνομα ἐπισήμου Τρωῆς, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν ποταμοῦ τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα χρονικὸν ἐπίρημα, εἰς τὴν μεσαίαν δένδρον καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην ζῶον.

Εστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασοῦ

477-478. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ *Σπῆρος* διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Σταθῆρος*. 2. Ὁ *κόλπος* δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *πόντος*.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλκείου Ἀριστείδου

479. Κρυπτογραφικόν.

12345678 = ἀρχαῖοι βασιλεῖς
21174 = κρῖτος ευρωπαϊκόν
3124578 = ἀδελφός τοῦ Τυδεῶς
42634 = ποταμός τῆς Ἑλλάδος
57834 = ἥρωας ἀρχαῖοι
62543 = μία τῶν Γραιῶν
7542578 = Τρώες
85174537 = ἀρχαῖος ἀγγειοπλάστης.

Εστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀνταρῆς

480-484. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουσιν ἄλλας τῶσας λέξεις: Τόμαρος, δεινός, λείος, γίγας, ρευστός.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μπετόβιν

485. Διπλῇ ἀκρυστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων καθὼς καὶ τὰ δεύτερα, ἀλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, ἀποτελοῦσι τὰ ὀνόματα δύο Ἑλληνικῶν ἀκρωτηρίων.

1. Νόμισμα. 2. Ἀρτηρία τοῦ σώματος. 3. Πόλις τῆς Ἀμερῆς. 4. Ἀρχαῖος στρατηγός. 5. Ὀπλον. 6. Βασιλεὺς τῆς Βαβυλωνίας.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Λι-Χου-Τσάγγ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 27 Ἰουλίου 1896.

379. Σκιάβος (σκιά, ὥς) — 380. Μυσωτίς, Ὡς. — 381. Νύξ καὶ Ἡμέρα. — 382. Εἶνε ψυχή, πέφτει χιόνι, εἶνε ἄστρο τὸ βουνό, Σκοτεινιάζει καὶ θαλόνει—συνεργὰ τὸν οὐρανόν.

383.	1	2	3	4
	8	7	6	5
	9	10	11	12
	16	15	14	13
	17	18	19	20
	24	23	22	21
	25	26	27	28
	32	31	30	29
	33	34	35	36
	40	39	28	37

205 205 205 205

384-385. 1. Οἶτη, 2. Ταύτετος. — 386-387

1. Μαῦρος, ταῦρας, Τύρος, Πύρρος, πυρρὸς. 2. Τέρας, κέρως, κόρας, κόρος Κῆρος, Κύνρος, κύκνος, κύκλιος, κύκλον, κύκλων, Κύκλωψ. 388-392. — Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων ν, ε, αἰ δὲ σχηματίζόμενα λέξεις εἶνε:

Ἀνθράξ, ἔναρξις, ἔξνος, Νάτος, Ἐάνθος. — 393

Ἄλ. Εἰς τὸν ὅμο ἀνῶν του ἄλφαβήτου: Ω-Α

394. ΚΑΣΤΩΡ, (1, Μήκων. 2, ΠανΔμῆς. 3, Κάσος. 4, Ἀρτος. 5, Ως. — 395. Τὸ νικῶν τὰς ἐπιθυμίας πασῶν τῶν νικῶν ἢ καλλιότης.

396. Οὐκ ἔστι σοφίας κτῆμα τιμιώτερον.